

SOM PART DE LA SOLUCIÓ CONTRA LA POBRESA

ESPERAR, FINS QUAN?
SITUACIÓ DE LA LLEI
DE DEPENDÈNCIA

ENTREVISTA AMB
ADELA CORTINA SOBRE
EL REBUIG AL POBRE

Sigues part de la solució contra la pobresa

L'entrada a un any nou és sinònim de bons desitjos de nous propòsits, de bones accions; és el moment per al retrobament, per comprometre's amb els altres i ser feliços. A Càritas treballem per fer-ho possible, i perquè totes les persones que acollim i acompanyem gaudeixin d'una vida ben plena i digna. Malauradament, encara són moltes les persones de casa nostra que viuen en la precarietat i que no compten amb prou recursos per tirar endavant. Una cinquena part de la població catalana es troba en situació de vulnerabilitat, i gairebé 400.000 persones es troben per sota el llindar de la pobresa tot i tenir una feina. Constatem amb indignació que tenir una feina ja no implica sortir de la pobresa.

En aquest context, la tasca de Càritas continua sent avui més imprescindible que mai perquè, dia rere dia, veiem com la pobresa es cronifica: dues tercers parts de les persones ateses enguany ja les havíem atès en anys anteriors. A més a més, el 70% de les llars no ha notat els efectes de la recuperació econòmica.

La precarietat també és acusada en un col·lectiu que en moltes ocasions és invisible: la gent gran. Volem fer valdre la gent gran, persones que ens aporten les seves vivències i experiències, i la nostra tasca és fer-los costat en el darrer tram de la seva vida. El passat 2016 vam atendre 1.312 persones majors de 65 anys, un 11% més que el 2015. Observem que el 70% de les persones grans acompanyades per Càritas viuen soles, i treballem perquè totes elles puguin comptar amb la nostra escalfor. La solitud és un problema molt acusat en la nostra societat, i és responsabilitat de tots poder-hi fer front.

Aquest 2018 et demanem que siguis part de la solució contra la pobresa.

Salvador Busquets
Director

SUMARI

núm. 9 Desembre 2017-Juny 2018

3 ACTUEM

4-5 EL REPORTATGE

6-7 L'ENTREVISTA

8-9 DENUNCIEM

10 SENSIBILITZEM

11 COMPTEM AMB TU

Edita

Àrea de Comunicació i Relacions
Institucionals

Disseny

eclluch

Fotografia de portada

Mingo Venero

Impressió

Gràfiques Cuscó

Dipòsit legal

DPL-B-18.956-2004

@caritasbcn

caritasbarcelona

www.caritas.barcelona

**SIGUES
PART**

DE LA SOLUCIÓ
CONTRA LA POBRESA

FES-TE SOCI

Fes-te soci:

www.caritas.barcelona
93 112 70 10

ES12 2100 0965 5102 0001 0269

 Càritas
Diocesana de
Barcelona

Nadal 2017

Daniel Ortiz, director d'innovació de l'Institut Cerdà explicant el Valor Social Integrat d'Entitats amb Cor

1 + 1 = 3

Per cada euro que aporta una entitat col·laboradora a Càritas es genera un valor de 2,7 € a la societat. És a dir, el programa d'Entitats amb Cor té una capacitat de generació de valor que permet gairebé triplicar les aportacions dels seus socis i donants. Aquesta és la principal conclusió de l'informe del Valor Social Integrat, un estudi que l'Institut Cerdà ha realitzat, de manera desinteressada, perquè Càritas pugui monetitzar el valor que genera com a entitat social. Aquest informe, a més, reconeix que Entitats amb Cor estalvia a l'Administració pública un milió d'euros anuals per l'activitat que porta a terme i fa valdre la tasca dels voluntaris. El Valor Social Integrat s'ha presentat en dues ocasions aquest any: el 2 d'agost, en la celebració del quinze aniversari d'Entitats amb Cor, i el 5 d'octubre, en la sisena jornada de reflexió i treball del programa.

Sessió Inaugural de l'Escola de Formació del Voluntariat a càrrec de Maria del Mar Albajar, abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat

Ens preguntem com acompanyar

“Acollir i acompanyar: com ens inspira Jesús de Natzaret?”. Aquest va ser el títol de la ponència que va donar inici al nou curs de l'Escola de Formació del Voluntariat. A partir de la seva experiència, Maria del Mar Albajar, abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat, va oferir alguns consells per als més de 200 voluntaris que hi van assistir: “Acompanyar no és ajudar la persona atesa a arribar a un punt concret, és caminar a prop seu perquè descobreixi qui és i què vol”. Segons la religiosa, en l'acompanyament “el SER és més important que el FER, perquè ser-hi és recordar a la persona que no és cap etiqueta, és a dir, que és algú únic”. Finalment, Albajar va concloure la seva xerrada amb una reflexió que va emocionar els assistents: “Acollir i acompanyar és fer camí amb l'altre i viure pel misteri infinit d'amor que és Déu”.

Més de 300 persones “penjen” drets a favor de les persones en situació de sensellar

Volem posar fi al sensellarisme

Pantalons, samarretes, mitjons i vestits de paper són alguns dels elements que les 300 persones que van assistir a la mobilització espontània (flash mob) del passat mes de novembre van “penjar” en uns estenedors. Cada peça de roba anava acompanyada de missatges sobre drets i el que suposa tenir una llar. Les xifres de sensellarisme a Barcelona no han deixat d'augmentar els darrers anys. Si l'any 2008 hi havia 658 persones dormint al carrer, el 2017 n'hi ha 1.026. Aquest ascens suposa un augment del 56% en només nou anys. Durant la mobilització es va demanar a les administracions que projectin reformes estructurals per garantir una llar digna, prioritant les polítiques d'accés a l'habitatge com els lloguers socials, la cessió d'ús dels pisos buits i la propietat cooperativa. Aquesta nit, més de mil persones dormiran als carrers i les places de Barcelona, i també és a les nostres mans poder solucionar aquest fenomen. Perquè, algun dia, podries ser tu.

La qualitat humana de la nostra societat

El final de l'any és un moment que es presta a fer balanç. I a Càritas ens agrada fer-ho tot situant-nos des del punt de vista de les persones més vulnerables. En paraules del sociòleg Zygmunt Bauman, la qualitat humana d'una societat s'hauria de mesurar pel nivell de vida dels seus membres més vulnerables. Què en podem dir, dels membres més vulnerables de la nostra societat i de la seva situació en el moment actual?

TEXT: MIRIAM FEU (RESPONSABLE D'ANÀLISI SOCIAL I INCIDÈNCIA) | FOTOGRAFIES: MINGO VENERO

Podem dir que encara hi ha més d'1,6 milions de persones en risc de pobresa o exclusió social a Catalunya, és a dir, el 22,5% de la població. Si bé és cert que aquesta xifra s'havia acostat a 2 milions els anys de més duresa de la crisi, el fet de tenir una cinquena part de la població en situació de vulnerabilitat continua essent inacceptable. I més per al cas d'alguns col·lectius que ho estan passant pitjor: les llars amb fills dependents en risc de pobresa o exclusió social són el 30,7%. **Això deixa en desavantatge molts infants, que es veuen afectats directament per la situació de vulnerabilitat a casa seva.** De fet, l'estudi de la Fundació Foessa de l'any passat ja ens alertava que la pobresa es transmet de pares a fills, i que vuit de cada deu nens pobres avui ho seran en el futur. Els infants

que viuen en llars en risc de pobresa o exclusió social no tenen cobertes, en molts casos, les necessitats més bàsiques, com poden ser l'alimentació o un habitatge digne. En l'àmbit estatal, Espanya va destinar un 1,3% del PIB a la protecció de les famílies més vulnerables, percentatge que el situa pràcticament a la cua dels països europeus, que hi dediquen prop del 3% (França, Suècia i Regne Unit) o fins i tot més (Dinamarca, Noruega i Alemanya). En canvi, Espanya és capdavantera en abandonament prematur dels estudis, amb el 19% dels joves entre 18 i 24 anys (quan la mitjana europea és del 10,7%).

Podem dir que encara hi ha una taxa d'atur del 12,5%, amb 476.000 persones que busquen feina i no la troben. I 382.000 persones tenen una feina i continuen per sota el llindar de

pobresa. Perquè tenir una feina avui no implica que es pugui sortir de la pobresa. La precarietat laboral és un fenomen cada vegada més present en totes les capes de la societat, si bé afecta de manera diferent cadascú, en funció de les seves xarxes familiars i socials de protecció. La suposada “recuperació” de l’ocupació d’enguany s’ha donat en detriment de la seva qualitat, amb contractes de durada molt curta (pràcticament la meitat dels nous contractes temporals signats a Catalunya en un any eren de durada inferior o igual a un mes), amb jornades molt reduïdes i, per tant, amb sous molt baixos. La intermitència entre tenir una feina (precària) i situacions d’atur és una transició habitual i repetitiva per a moltes persones desposseïdes d’una trajectòria laboral i d’una carrera professional. I el deteriorament i la insuficiència es donen en un mercat laboral que hauria de ser central per garantir la integració social de les persones, però que passa a convertir-se en l’extrem oposat, en una via directa cap a l’exclusió.

Aquesta exclusió es dona també per unes prestacions socials en molts casos insuficients en cobertura (per exemple, només un 27% de les persones a l’atur reben una prestació per desocupació) i en quantitat, i amb requisits d’accés difícils de complir. I en general, s’observa també una manca de polítiques socials i de prestacions que assegurin els mínims vitals a les persones que necessiten una atenció especial. Un pas endavant en aquesta línia ha estat l’aprovació de la

renda garantida de ciutadania, que tot just comença a tramitar-se i implementar-se.

Finalment, **podem dir també que l’accés a un habitatge digne s’ha convertit en una gran dificultat més que no pas en un dret, amb mig milió de llars en risc de pobresa energètica o amb problemes per pagar les despeses de l’habitatge.** I més de tres mil persones es troben en exclusió extrema quant a l’habitatge a la ciutat de Barcelona, les quals dormen al carrer o en centres residencials i pisos d’entitats socials o en assentaments informals. La manca d’habitatges de lloguer social (només un 2% del parc total d’habitatges a Catalunya són de lloguer social) i els preus elevats dels lloguers i, fins i tot, de les habitacions de relloguer són un obstacle que impedeix que l’habitatge sigui una llar, un espai de construcció de la identitat com a persones i com a famílies.

Dret a una infància amb igualtat d’oportunitats, dret a un treball decent, dret a uns ingressos que garanteixin el mínim vital i dret a un habitatge digne, com a espai d’identitat personal i familiar són algunes mesures de la nostra qualitat humana com a societat. Fem que esdevinguin realitats, des del nostre treball per la denúncia de les situacions d’injustícia, des de la nostra solidaritat, des de la sensibilització i la convicció que entre tots construïm la societat que volem i de la qual tots som responsables.

“Vivim en una societat en què no té cabuda la compassió”

Entrevista a Adela Cortina, catedràtica d'Ètica i Filosofia

TEXT: STEPHEN BURGEN | FOTOGRAFIES: EDITORIAL PAIDÓS

En el llibre *Aporofobia, el rechazo al pobre* (Paidós), Adela Cortina, catedràtica d'Ètica i Filosofia Política de la Universitat de València, argumenta que en un món construït sobre el contracte polític, econòmic i social, els pobres semblen trencar el joc de donar i rebre i, per això, prospera la tendència a excloure'ls. Stephen Burgen, voluntari de Càritas Diocesana de Barcelona i periodista del diari *The Guardian*, ha entrevistat Adela Cortina per parlar de l'aporofòbia com un atemptat diari contra la dignitat i el benestar de les persones.

Per què calia inventar el terme aporofòbia?

És una realitat que fins ara no tenia nom. Quan una realitat social no té nom, la gent no se n'adona i passa desapercebuda. L'aporofòbia, per tant, és una realitat en què els més ben situats de la societat tenen una sensació de repugnància vers els pobres. Que el fenomen no tingui nom, que no sapiguem que és present, no vol dir que no funcioni i que no tingui una influència, i això encara és pitjor.

En què consisteix l'animadversió als pobres? En menyspreu, repulsió, por?

La paraula *aporofòbia* sembla que signifiqui 'odi', però no és necessàriament odi. Pot ser sensació d'alarma, de por, però jo ho tradueixo com a rebuig. Normalment, la gent té un comportament diferent quan tracta amb persones vulnerables. Tot i que es parla molt de la xenofòbia, la cristianofòbia, l'islamofòbia, etc., no es parla del rebuig cap a les persones simplement per ser pobres. Si una persona és estrangera però està ben situada a la societat, és acceptada. En canvi, si és pobra, automàticament és descartada per la societat.

Quan veiem una persona sense llar o demanant almoïna pot ser que evitem mirar-la perquè podríem ser nosaltres?

Cal buscar les causes de per què actuem així. Hi ha un mecanisme dissociatiu que consisteixen a evitar i oblidar tot allò que ens molesta. La nostra tendència vital és a sobreviure i quan alguna cosa ens molesta i ens resulta incòmoda tenim aquesta tendència a posar-la entre parèntesis. Quan veiem una persona sense llar o un captaire no sabem què fer i mirem a un altre costat.

Pot ser que ens sentim culpables de tenir bona sort, és a dir, de trobar-nos en una situació més favorable que ells?

Ens adonem que en som una mica culpables, però que les males situacions de la gent són culpa de tots, i la manera en què se sol resoldre l'assumpte és culpar-los a ells. En definitiva, si dormen al carrer segur que és perquè no volen treballar, que són mandrosos, i és una manera d'espolsar-nos la culpa. Tot i això, crec que, més que preguntar-nos per la culpa, el problema és no voler veure la pobresa. Per exemple, en el tema dels refugiats, en principi no tenim cap culpa sobre les guerres, però el rebuig que estem veient a Europa és terrible.

Creu que els valors del lliure mercat són compatibles amb l'exercici de la compassió?

Una part del rebuig al pobre és que no pot oferir-nos res. Aquest rebuig és una tendència que tothom té. El que passa és que les tendències es poden treballar o no treballar i el sistema actual treballa més unes tendències que no pas unes altres. En un sistema competitiu es fomenta la tendència a l'èxit o la prosperitat i, per tant, es rebutgen els pobres i els que fracassen. A més, crec que es transmet que, si ens hi acostem, fins i tot ens podem contaminar.

La manca de compassió ha anat a l'alça els últims quinze o vint anys?

Jo crec que la manca de compassió ha anat creixent al llarg dels anys. La compassió va decreixent perquè cada vegada es promociona més la cultura de triomf i l'èxit i la compassió no hi té res a fer. La compassió té a veure justament amb la persona que es troba en una situació més precària, i el que ens agrada a tots és ser amics dels que estan més ben situats. Això és el contrari de la compassió.

En l'actualitat, remar a favor de normes universalistes que protegeixin totes les persones no està a l'agenda pública. Com podem fer que esdevingui un tema important?

Això és un punt clau. Vivim en una època en què ja comptem amb la declaració de drets humans de 1948. Tots sabem, però, que una cosa és la declaració i una altra cosa és la realitat i la realització en la vida quotidiana. Aquesta realització ha de consistir a respectar totes les persones i preocupar-se pels

més febles. La solució segueix sent l'educació, perquè és l'element que tenim en les nostres cultures per seguir avançant. Aquesta educació no ha de ser teòrica, sinó pràctica. Cal intentar conviure amb la misèria dels barris més desfavorables de les nostres ciutats per adonar-nos del dolor que produeix la pobresa, ja que pobresa significa falta de llibertat, i en aquests moments tenim mitjans suficients perquè ningú sigui pobre.

Parlem del tema dels refugiats. Espanya n'ha acollit molt pocs, però la població afirma que vol acollir-ne. Creu que hi ha alguna dissonància entre l'actitud del govern i la voluntat del poble?

Totalment d'acord. L'actuació del govern és penosa, no hem acollit gairebé ningú i la gent no està d'acord amb el que està fent el seu govern. El govern té l'obligació de respectar el sistema de quotes i acollir moltes més persones, ja que l'alternativa és la mort o la misèria.

Esperar, fins quan? Exigim el desplegament de la Llei de la dependència

TEXT: CARME GARGALLO, IMMA FERNÁNDEZ (RESPONSABLES DEL PROGRAMA GENT GRAN DE CÀRITAS)

FERNANDO DÍAZ (TÈCNIC D'INCIDÈNCIA POLÍTICA) | FOTOGRAFIA: JOAN CORTADELLAS I SERGI MARTINEZ

Si hi ha un fet associat amb la vellesa contra el qual lluitem els que intentem millorar la vida de la gent gran és la solitud. Solitud no volguda, solitud sobrevinguda, que ens aïlla en el pitjor moment, quan més necessitem als altres. Aquesta podria ser la metàfora de la **Llei de dependència**, ja que, ara que fa onze anys que es va aprovar, **aquesta llei es troba sola, abandonada**, molt lluny dels reconeixements polítics i socials que va tenir aleshores.

Aquesta llei va començar l'any 2007 amb molts dubtes sobre la seva aplicació. Així i tot, la tímida implementació, sovint no exempta de problemes, va veure com un reial decret de 2012 feia més difícil l'accés als drets que reconeixia, i els afeblia. A partir d'aquesta nova legislació, **el copagament arriba al 20% del cost del servei, s'ha eliminat a la**

pràctica la cotització a la Seguretat Social de les persones cuidadores, i s'han allargat les llistes d'espera fins a dos anys.

Els resultats d'aquesta suma de dificultats són que durant la crisi es va anar reduint el nombre de sol·licituds i de beneficiaris, de manera que fins a 2015 no es van recuperar els nivells que hi havia el 2012. Avui dia, i segons dades d'ECAS, tres quartes parts dels sol·licitants tenen reconegut el dret a ser-ne beneficiaris, però només el 58% d'aquestes persones havien pogut accedir a una prestació econòmica, quan el 2012 n'eren el 81%. També s'ha vist una afectació quant a les hores d'atenció domiciliària. El Pla Estratègic de la Generalitat de Catalunya marcava un mínim d'entre 40 i 70 h al mes, i ECAS assenyala que només s'arriba a 12 h.

En la nostra tasca diària d'acompanyament a les persones dependents i els seus cuidadors, **constatem la lentitud de les respostes de valoració del grau de dependència per part de l'Administració i el pes que això comporta a les famílies cuidadores**, en què la responsabilitat recau normalment en dones d'entre 60 i 70 anys, amb les seves pròpies limitacions físiques i emocionals. Aquestes famílies han d'atendre les necessitats bàsiques de la vida diària de la persona dependent, amb el que significa moltes vegades d'esgotament i estrès. I també han de respondre econòmicament, no només per alguna medicació o ortopèdia, sinó també, i sobretot, per la contractació de persones cuidadores, cosa que si es fa a través d'empreses i amb alta a la Seguretat Social normalment comporta un cost elevat. I si es fa acudint al sector del treball informal, s'acaben contractant persones cuidadores mal pagades, sense cotització, amb uns horaris impossibles, sense dret a atur i, és clar, sense una formació adequada. D'aquesta manera, es perpetuen situacions irregulars que impedeixen a la persona treballadora, tot i treballar, accedir a un procés de regularització de la seva situació.

Sigui pel motiu que sigui, sembla que l'Administració no té urgència per fer valoracions i donar prestacions, així que **constatem que la situació s'agreuja davant de persones grans amb problemes de salut mental o amb dependència social.**

A Càritas podem ajudar les persones més vulnerables econòmicament i social amb els recursos necessaris mentre l'Administració no hi dona resposta o la resposta és insuficient. També vetllem per pal·liar la solitud amb diferents projectes i donem suport als cuidadors.

Entenem que s'haurien de complir, com a mínim, els compromisos de la Generalitat emmarcats en el Pla Estratègic d'atenció a majors de 65 anys. Cal garantir l'accés de les persones dependents, així com, especialment, els drets de les persones cuidadores, ja que sobre elles està caient el pes de l'absència de cobertura per part de l'Administració.

També cal aconseguir una bona coordinació entre administracions públiques, ja que l'Estat en manté les competències, però part de les competències són responsabilitat de la Generalitat o, fins i tot, dels ajuntaments.

Hem de ser capaços de veure l'esforç econòmic que s'ha de desplegar amb la Llei de dependència, no com una despesa, sinó com una inversió social, que té retorn en forma econòmica, però també i, especialment, que fa de les nostres societats llocs més humans on sobreviure, i evitar que les cures siguin una càrrega insuportable per a les persones cuidadores.

Comunicar per transformar

“Aneu per tot el món i anuncieu l’evangeli”

(Mc 16,15). Aquest és el punt de partida que adoptem a Càritas per apostar per la comunicació com un aspecte missional de la nostra acció. Volem comunicar la Bona Notícia, ser signes d’esperança, però alhora denunciar les causes de les injustícies que pateixen els nostres germans, denunciar “les estructures de pecat”, com els sous insuficients per tenir una vida digna, uns preus de l’habitatge altíssims respecte del nivell d’ingressos, la manca d’una política social que aposti pel desenvolupament integral de la persona, o un mercat de treball que ha consolidat la precarietat com a forma de sortir de la crisi.

I és que des del mes de setembre comptem amb un nou Pla de Comunicació que marca un horitzó de cara a 2020, en què la comunicació, la sensibilització, la captació i fidelització de nous socis i donants, l’anàlisi social i la incidència, i l’arxiu històric caminen sobre unes línies estratègiques per adequar la imatge de Càritas i el seu missatge al segle XXI.

En aquest sentit, ens han mogut dues reflexions. La primera és la que proposa el monjo de Montserrat Lluís Duch al seu llibre *Religió i comunicació, sobre la comunicació, la comunitat i la comunió*: ens sentim cridats des de la comunicació per crear comunitat i comunió, perquè la comunió alimenti la comunitat i serveixi a la comunicació, i perquè la comunitat doni com a fruit la comunicació i sigui signe de comunió. La segona reflexió és la que, en paraules de José Laguna en un dels quaderns de Cij, ens interpel·la a estar immersos en la dinàmica de fer-nos càrrec de la realitat, carregar-la i encarregar-nos-en. I aquesta és una de les opcions de l’Equip de Comunicació i Relacions Institucionals: fer-se càrrec de la realitat, carregar-la i encarregar-se’n.

Perquè els tres eixos estratègics de Càritas són l’acció social, la sensibilització i la denúncia, i tot i que sabem que la comunicació travessa tota l’acció de Càritas, apostem per una sensibilització i una denúncia profètica que estiguin articulades, pensades, analitzades, escrites i compartides.

I assumint tot el camí fet fins ara, els dos pilars teòrics que inspiren aquesta nova etapa són el **màrqueting de continguts** (o *inbound marketing*) i l’**autocomunicació de masses** de Manuel Castells. D’una banda, ens adonem que a Càritas tenim molt de contingut per oferir a la societat: toquem molts àmbits de l’atenció social perquè en el centre posem la persona, per tant, podem parlar en primera persona dels problemes que tenen les famílies per cobrir les necessitats bàsiques, la quasiimpossibilitat de moltes d’elles de poder viure en un habitatge digne, de trobar una feina que els garanteixi arribar a final de mes; de les dificultats que viu la gent gran sola i exclosa, o les persones migrants o refugiades que arriben a casa nostra. Tot això és el que vivim i volem posar-ho en coneixement de la societat. Oferir contingut i també opinió i propostes concretes per poder transformar les causes de totes aquestes situacions. A més, cada vegada hi ha més persones que s’adrecen a nosaltres a través de la pàgina web o les xarxes socials per demanar ajuda i a través d’aquests nous canals hem de poder oferir també informació útil i veritable i una paraula d’esperança. En aquest sentit, Manuel Castells parla de la capacitat que té actualment qualsevol institució per convertir-se en “mitjà de comunicació”. Nosaltres, sense pretendre ser una mitjà, i sabent que els mitjans ens han ajudat, ens ajuden i ens seguiran ajudant a sensibilitzar i denunciar les causes de la pobresa, som conscients que podem utilitzar molts més mitjans de comunicació al nostre abast per fer arribar directament el nostre missatge a la societat.

I és que l’objectiu és missional: **l’objectiu de la comunicació institucional a Càritas és potenciar la capacitat transformadora de l’acció de Càritas**. I per fer-ho, se serveix de l’anunci i la denúncia. Perquè estem cridats a fer sentir la veu de totes les persones que atenem i a actualitzar el missatge de l’evangeli que Càritas té per a la societat del segle XXI. I volem ser signes d’aquesta comunicació que fomenti la trobada, que ajudi a mirar la realitat amb confiança, seguint un estil comunicatiu esperançador. **En definitiva, volem comunicar per transformar.**

Anna Roig

Cap de l’Àrea de Comunicació i Relacions Institucionals de Càritas Diocesana de Barcelona

Aquí recollim testimonis que són representatius del nostre dia a dia: persones que necessiten suport, gent disposada a ajudar i moltes històries commovedores. Són uns missatges que ens colpeixen i ens encoratgen a seguir treballant amb esforç i esperança. Per això, els volem compartir amb tu. A més, et convidem a seguir-nos a les xarxes socials: un espai per participar i fer que Càritas arribi més lluny!

Las puertas de Cáritas

Agradezco eternamente todo el apoyo que me brindó el equipo de profesionales de Cáritas Diocesana de Barcelona. Ellos me tendieron las manos y me ofrecieron su sabiduría en los momentos más difíciles de mi vida.

Golpeé puertas que no se abrieron, pero una luz triste que había en mi corazón no permitió que mi alma quedara en tiniebla. Mi luz entonaba una melodía que decía:

“Macarena, si no te abrieron las puertas, es porque eran muy estrechas, y no cabría entrar en ellas. Sé que una sola y mucho más grande bastará para ti.”

Per mantenir la privacitat de les persones, s'han modificat els noms d'aquells que ens han fet arribar la seva veu per mitjà del correu electrònic.

La bisagra de esa bendita puerta es Berta, quien fue la que tendió las manos para levantarme y regalarme sus sabios consejos de ánimo y autoestima.

Cáritas me preparó psicológicamente para enfrentarme a la vida, no gané un trabajo, pero gané mucho más que eso: me convirtieron en una mujer valiente, positiva e incansable para enfrentarme a los retos de una nueva vida.

Que Dios bendiga a estos profesionales que dan servicios gratuitos y apoyo sin condición alguna.

Macarena

@caritasbcn

**Segueix-nos
i participa!**

Marien

La precariedad laboral no entiende de partidos políticos. Más allá de nuestra nacionalidad o de nuestras ideas políticas, todos tenemos algo en común y pedimos reconocimiento por nuestro trabajo.

Jose Manuel

Lo ideal sería que Cáritas no tuviera razón de ser. Por desgracia, hace mucha falta, y espero que en breve no haya personas que necesiten ayuda. Sé que es un sueño, pero soy optimista y espero que mi sueño se convierta en realidad. Entre tanto, Cáritas debe seguir al frente de la lucha por las personas que, como yo, perdimos el tren.

Montse

Ojalá podáis seguir muchos años ayudando a los más vulnerables. Gracias a vosotros, mi hijo volvió a estudiar con notas espectaculares. Este año sigue en agradecimiento a vosotros y a que su vida tenga un futuro. Nunca os estaremos lo suficientemente agradecidos por esa mano tendida en un momento tan difícil y espero que sigáis mucho tiempo. Mi hijo también es un regalo para vosotros. Gracias, familia, vamos a conseguir más cosas para todos.

@JordiJSB: Aquesta nit, més de 1.000 persones dormiran als carrers de #BCN. Des de Càritas Diocesana de Barcelona, reclamem que tothom tingui dret a l'habitatge #sensellarisme #podriessertu

@DGRoig: TV3 mostrant la situació de precarietat de moltes persones que actualment no arriben a cobrir necessitats malgrat tenir una feina. Càritas Diocesana de Barcelona al seu costat

@agnesrotger: A Badalona es multipliquen les ordres de desnonament. Sort del compromís i la complicitat d'entitats com Càritas Diocesana de Barcelona que ens ajuden a buscar-hi solucions. Gràcies! persones que no noten una suposada “sortida de la crisi”.

@AtencioDomicSJD: Les persones grans tenen drets i necessitats de tenir cura per poder viure amb qualitat. No serem una societat respectuosa sinó som capaços de donar-les-hi resposta.

A photograph of two women laughing heartily. The woman on the left is older, with short brown hair, wearing a blue floral patterned top and a pearl necklace. The woman on the right is younger, with dark hair and sunglasses on her head, wearing a patterned top. They are both smiling broadly, showing their teeth. The background is bright and out of focus.

SIGUES PART

DE LA SOLUCIÓ
CONTRA LA POBRESA

Fes-te de Càritas!

Fes-te soci:

www.caritas.barcelona
93 112 70 10

ES12 2100 0965 5102 0001 0269

 Càritas
Diocesana de
Barcelona